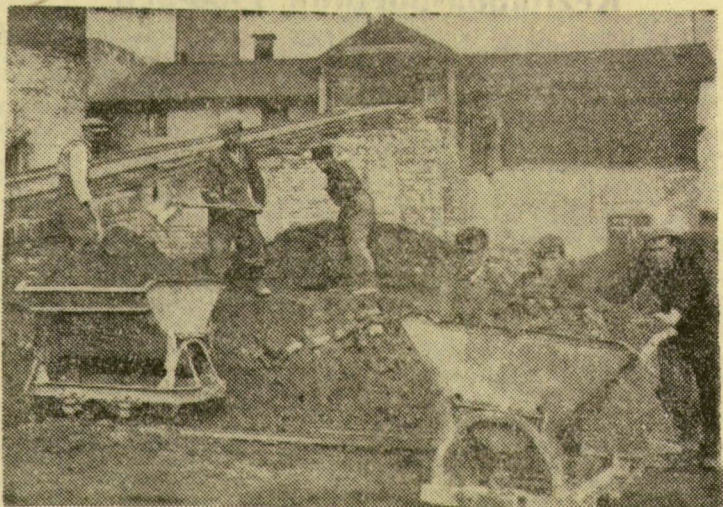
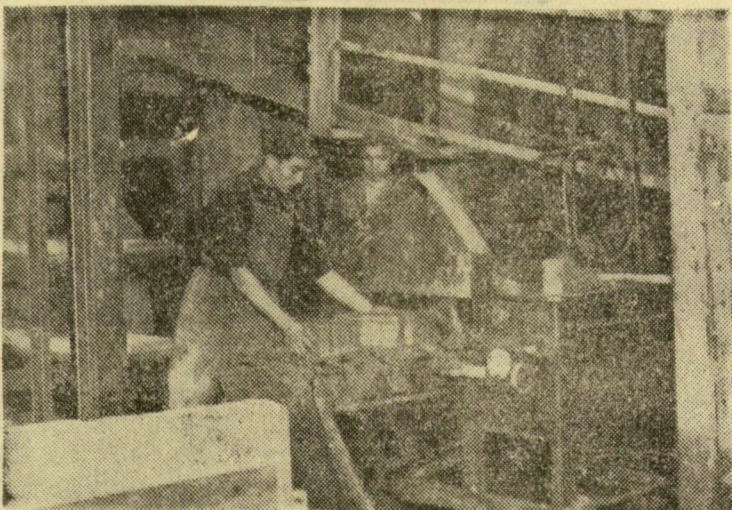

KÉSZÜL A TÉGLA

A Szegedi I. sz. Téglagyárban készül a téglák. Az agyagot a csillékbe rakják, s továbbítják a préházba

A préházban a préből fut az agyagszalag, s az automata vágóasztal megfelelő nagyságúra szabja. A téglagyáriak a felszabadulási verseny keretében napi tervükön felül 5-6 ezer téglát készítenek. Képünkön: Matuszka Sándor a vágóasztalról szedi a téglát, mögötte Juhász György fiatal munkás áll

A téglát a műszáritóba kerül. Képünkön: Bertus Mária és Farkas Mária munka közben a műszáritóban

Asszonyok a termelészövetkezetben

Az MNDSZ Szeged járási elnöksége megvizsgálta, hogy a járásterületén hogyan segítették az asszonyokat eddig a mezőgazdasági fejlesztéséről szóló párt- és kormányhatározat megvalósítását?

Az asszonyok fáradhatatlanul dolgoztak és különösen a termelészövetkezeteken belül érték el kiváló eredményeket. Az elmúlt évben igen sokan csatlakoztak a 200 munkaesély-mozgalomhoz, közülük 130-an egész évben nem 200, hanem ennél jóval több munkaesélyt teljesítettek. Ezek az asszonyok díszoklevelet kaptak az MNDSZ országos központjától. Az asszonyok megértették azt, hogyha többet és jobbat termelnek, a jövedelmük emelkedik, nagyobb lesz a részvétel és könnyebbé válik megélhetésük. Ennek alapján a kiskunvárosi József Attila Termelészövetkezetbe például 24 asszony teljesített 200-nál több munkaesélyt

az elmúlt esztendőben. Az asszonyok az állattenyésztés fejlesztését is segítik. Az állattenyésztésben sok-sok asszony dolgozik. A domaszéki Rákóczi Termelészövetkezetben férjétől elvált Pakai Etelka 4 családosa anyja 23 tehénét gondoz és az elmúlt évben 692 munkaesélyt szerzett. Agócsi Jánosné, a csorvái Kiss Imre Termelészövetkezetben juhász. Elérte, sőt meg is haladta a 300 munkaesélyt. Császár Jánosné, a mórakalmi Új Világ Termelészövetkezet tehénésztében dolgozik és tavaly közel 400 munkaesélyt ért el.

A termelészövetkezetek élenjáró asszonyai ebben az évben is úgy akarnak dolgozni, mint tavaly. A Nemzetközi Nőnap, március 8-a tiszteletére vállalták fel: csatlakoztak a 200 munkaesély-mozgalomhoz és egymást versenyre hívták.

Munkában a hajójavitók

A MAHART tápéi telepén lelkesen, szorgalmasan végzik a hajók javítását a felszabadulási versenyben. Kiemelkedő eredményt ért el a fiatal Terhes József sztabanvosta és brigádja. A brigádvezető tapasztalatát szívesen adja át. A brigád átlagteljesítménye 129 százalék. Nem ijednek meg az időviszonyosságaitól és leküzdik a nehézségeket. A Nádor-kotróhajó kijavításának határideje május 1. A Terhes-brigád vállalta — teljesíti is — a hajó hat nappal előbb való kijavítását.

Polyák a javítása a Rákosi Mátyás gőzhajónak is. Nem könnyű

munka a hajó fehérre való festése, valamint ezt megelőzően a mintegy 600 négyzetméter régebbi hajófesték lekezelése. A régebbi festés lekezelése már megtörtént. A hajófestők brigádvezetője Tarnai Péter. Azon vannak, hogy a hajó festését a határidő előtt végezzék el. Ez meg is lesz, ha festékben nem lesz hiány.

Januárban a Tápéi Hajójavitó tervét 113 százalékkal teljesítette. A dolgozók mindent elkövetnek, hogy ezt az eredményüket továbbra is tartani tudják.

Erdei Károly

Az állattenyésztés helyzete és feladatai a szegedi termelészövetkezetekben

Régi írásokból, könyvekből tudjuk, de az idősebbek még maguk is emlékeznek rá: Szeged és vidéke hosszú évtizedeken, századokon át az ország, de leginkább Ausztria, Németország egyik legnagyobb »zsírszövedője«, »tejeskannája«, »húscsarnoka« volt. Kiskunság száz kövér gulyája, melyekről Petőfi Sándor az »Alföld« című versében is megemlékezik, az ország, s elsősorban a szegedi állattenyésztő emberek büszkesége volt. A városhoz tartozó nagyterjedésű pusztákon, melyek a kiskunhalasi, jász-szentlászlói, s a szentesi határokig nyúltak, tízezer számra legelésztek nyáron át a barmok. Csak akkor még az volt a baj — amin népünk nagyjai is sokat keseregtek —, hogy a dús hasznót, a gazdag jövedelmet nem a szegedi szegény-nép, hanem a Babarczyak, Kárázok, Palaviciniek és efélek tették zsebre.

A kiskunsági pusztaságok a méneseikkel, gulyájukkal együtt már csak a feljegyzések sárguló lapjain élnek. Aféle rideg állattenyésztési módszer volt ez, ahol csak leginkább a mennyiség számított, s nem tudták az állatok hasznát, a jószágértartás által biztosított lehetőségeket úgy kihasználni, mint ma.

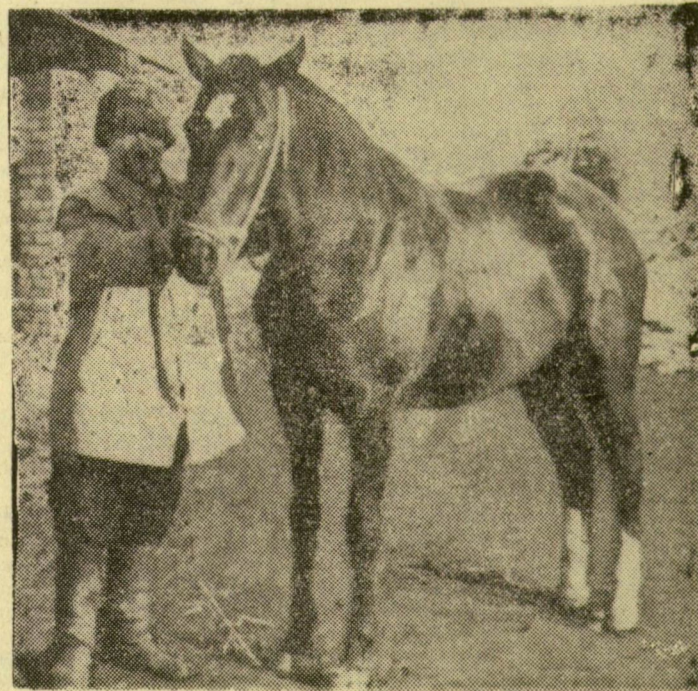
Ma tíz éve, hogy a megvalósulás útjára térhetett nagy költőnk, írónk álma. Ahogy ők is szerették volna, most már a magyar, benne a szegedi föld kincsel sem az urak zsebet, a bécsi császárok, civisek és más idegen hódítók bendőjét hízlalják, hanem az egyszerű emberek életének jobbátételét szolgálják. A régi szegedi, csengelei, szőregi pusztákat felosztották. A jó előfölkék ma már nemcsak fűvet, hanem acélos búzát, kukoricát, sok-sok takarmányt, lucernát, zabot, árpat, répat teremnek.

Szeged állattenyésztési múltjának felelevenítésében, nagyszerű jövőjének megvalósításában nagyüzemi adottságainak fogva a termelészövetkezeteké a jövő. Az Alkotmány, a Dózsa, az Új Élet és a többiek. Nekik jutott szocialista építésünkben az a feladat, hogy városunkat a hús, zsír, tej kimeríthetetlen éléskamrájává tegyék. Nem könnyű feladat ez, de pártunk szüntelen segítségével megvalósítható.

Az egykori pásztorembereknek személyileg nem sok közük volt a rájuk bízott állatokhoz, mert nem voltak az övék. De ha egy elhullott közülük, mintha a szívükről szakadt volna. Meg is könnyezték a feltúvódott, vagy ellés közben elpusztult tehenet, vagy más jószágot. Szép számmal vannak ma is a tsz-tagok és egyéni gazdák között ilyen emberek. De még sokkal többre van szükség! Ezért kell ostromoznunk minden kisebb, nagyobb hibát, melyet manapság még gyakran elkövetünk állattenyésztésünkben.

Az elmúlt háború alatt városunk állatállománya is csaknem teljesen elpusztult. De ma már újra népesek a szegedi parasztgazdaságok udvarai. Az utóbbi években a szegedi termelészövetkezetek is szép jószágállományra tettek szert. Jelenleg már nem is annyira a törzsállatok hiányáról, mint a nagyobb mértékben való ésszerű, gazdaságosabb szaporításról, tartásról beszélhetünk.

Mi a helyzet ezzel kapcsolatban? Tekintsünk szét először is ságvári-telepi Táncsics TSZ jószágjait közt. A nagy szakszerűséggel megépített sertésfajzatokban hús szép yorkshirei és berkshirei anyakok röfög. Egytől egyik nagytestű, jó kondíciójú, hízlalásra és szaporításra egyaránt kiválóan alkalmas jószágok. A malacokról, ha nem tudnánk megnyi idősek, három-négy hónaposakra becsülnék őket. A szaporulatot azóta már eladták. Általában 800 forintért ment párja. A piacon nagyon káposkák voltak. Kívülről úgy látszik, rendben van és jól megy itt minden. Hiszen a hús koca nem egészen fél év alatt jóval több, mint 30 ezer forintot jövedelmezett. Szép ez, de mégis kevés. Kis híján ennek a kétszerese is lehetett volna a jövedelem! Több mint 60 kismalac közvetlenül a születés után elhullott, méghozzá nem is annyira a gondozó, mint a vezetés hibájából.

Liebmán Béla felvétele

A Haladás TSZ loápolóinak büszkesége a hároméves sajátnevelésű Csillag csikó

ból. Az elhullást ugyanis többen azzal magyarázzák, hogy téli időben száraz takarmányon vannak a kocák, kevés a tej. A valóság azonban az, hogy a különböző időben fialó sertések malacai összeajrtak, s a gyenge, egy-két napos kismalacokat elverték a szópásról az erősebbek. Az a malac, amelyik a születés után kétszer éhenmarad, harmadszor már elpusztul. Sokkal több szeretet, megbecsülés kell a munka iránt! S akkor a haszon is jóval nagyobb lesz. Hogy mennyire így van ez, Cserjési János bácsinak, a Haladás TSZ sertésgondozójának a példája mutatja legjobban. Az ő kocái sokkal kisebbek és gyengébbek is, mint a Táncsics TSZ-é, mégis 8-10, sőt 11 malacot nevelnek fel elhullás nélkül. Itt nem járnak össze a malacok. Gondozójuk munkaesélyei mellett magas prémiumra számíthat.

A Táncsics TSZ-éhez hasonló kisebb, nagyobb hibák megtalálhatók más szövetkezetekben is. Az Új Élet TSZ-ben sem fordítanak kellő gondot a sertésállományra. A múlt évben is csak két-három malacot neveltek fel kocáinként egy-egy fialás után.

Hacsak 300 darab malacot menthetnének meg tsz-eink évente az elhullástól, ez is legalább 30 család hús- és zsírelátását biztosítaná.

Mi a helyzet városunk szarvasmarha-állományával? Az utóbbi években tehénállományunk is sokat gyarapodott. A háború előtti színvonalhoz viszonyítva azonban még nem túlnagy az előrehaladás. Meg kell gyorsítanunk ezt a fejlődést. Szövetkezeteinknek és az egyéni gazdáknak is sokkal jobb munkát kell végezni ahhoz, hogy tovább növelhessük városunk szarvasmarha-tenyésztésének régi múltját. A legtöbb hiba a takarmányozásnál fordul elő. Ezzel csak párosul a pontatlan gondozás, a nem azonos időben való etetés, fejés és itatás. Ahol egy kicsit is törődnek azzal, hogy ilyen hibák ne forduljanak elő, a jó eredmény máris megmutatkozik. Szécsi Imre, a Táncsics TSZ tehénésze az egyik tehéntől napi 16 liter tejet fejt. Az istállóátlaga 8 liter. Szécsi Imre gondolkodni kezdett: ha ez az egy tehén ennyi hasznót képes adni, akkor bizonyosan más módszerekkel a többiek tejhozamát is lehetne emelni. Most már a siló- és a szalastakarmány mellé néhány kiló abrakot is kapnak a fejőstehenek. A fejési átlag máris tovább emelkedik. Most még csak az kell, hogy a vezetőség még több segítséget nyújtson a tehénészek munkájához. Segítsék elő a különböző takarmány felhasználási kísérleteket. Még jobban ki kell ismerni állataikat és az újabb eredmények számukra is meglepőek lesznek.

A Felszabadulás TSZ-ben is nagyon elhanyagolják a szarvasmarhák takarmányozását. A jobbminőségű szénát, lucernát leginkább csak a lovaknak tartogatják, pedig van belőle bőven, jutna a tehéneknek is. Az abraktakarmányról azt mondják, drága, pedig minden jó gazda tudja, hogy az a takarmány

a drága, amelyiket nem adnak oda a jószágnak. Szakemberek véleménye, hogy minden kiló abrakból két liter tejet lehet kihozni. Az abrak kilója átlag három forint, a két liter tej pedig hat forint. A haszon a befektetésnek így a kétszerese lenne.

Szövetkezeteink az utóbbi időben a nagyobb erőket leginkább a növénytermelésre, s a kertészeti munkákra fordították. A növénytermelés mellett nagyon elmaradt az állattenyésztés. Pedig minden üzemből csak akkor lehet igazán jövedelmező, ha a tsz-nek szép, gazdag jószágállománya van. Ezt a mulasztást a legtöbb helyen most már kezdik felismerni. Jó tapasztalatok vannak az Újszegedi Haladás TSZ-ben, ahol a sertések és a szarvasmarhák mellett már gondot fordítanak a loállományra is. Egyik-képünkön a tsz egyik hároméves sajátnevelésű kancacsikóját láthatjuk. Olyan állat ez, mellyel nem sok egyéni gazda dicsekedhet. A Haladás TSZ loápolói már jól tudják: a loállományból nemcsak úgy lehet jó hasznót meríteni, hogy fuvaroznak velük, hanem szép csikókat is nevelnek, melyek növelik a szövetkezet hírnevét és gazdagságát is.

Sokkal nagyobb szeretettel és hozzáértéssel kell ápolnunk baromfiállományunkat is. A hozzáértés, az állatok iránti szeretet, ez a nagyobb jövedelem alapja.

Tavaly egyedül csak az Új Élet TSZ-ben rövid idő alatt 320 darab naposiból hullott el. Ez mintegy 5-6 mázsa húsveszteséget jelent, nem beszélve a tojáshozamról. Ez a mennyiség egy szegedi húsarúdának 5-6 napra való ellátása lehetett volna.

Ezekből a rossz tapasztalatokból, amint a készülődések mutatják, a szegedi tsz-ek levonták a tanulságot. Az idén a tavalyi baromfiállományokat több helyen a duplájára szaporították. Különösen szép tervei vannak ezen a téren a Dózsa és a Felszabadulás TSZ-eknek. A Dózsa TSZ tagjai kiszámították, hogy ha a kukorica termésük feleslegét nem osztják szét, hanem feleltetik a közös állatállománnyal, minden mázsa kukorica 5-600 forintot jövedelmez nekik. Nagyon helyénvaló számítás ez.

A szövetkezetek mellett ugyan- csak megnő az egyéni gazdák kedve is a baromfi neveléshez. A vásárhelyi és a környező keltetőállomásokhoz százezer szám jelen- tetik már be eddig is igényléseket naposibókra. Emellett az ügyes háziasszonyok már ültetik odahaza a tyúkokat.

Az eredmények és városunk állattenyésztésének további fellendítésében mutatkozó készülődések azt bizonyítják, talán még pár év s aztán elmondhatjuk, hogy teljesen kijavítottuk városunk állattenyésztésben elkövetett hibáit. S júniusi politikánk megvalósításával elérjük, hogy városunk tovább növelheti az állattenyésztésben szerzett régi nagy hírnevét.

Csepri József